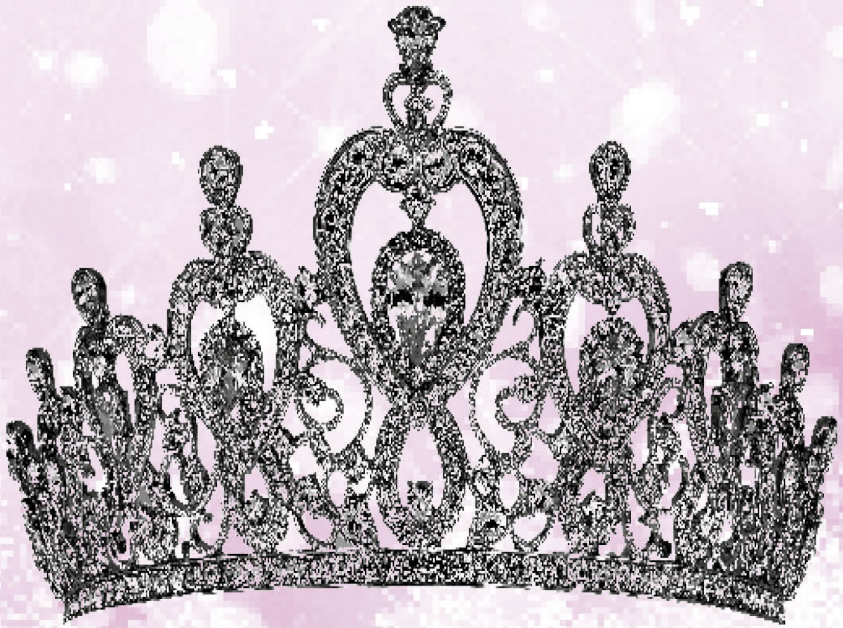

OLIVIA LEWIS

Vreugdevuur

Kerst met de Kings
DEEL 3

Olivia Lewis

Vreugdevuur

Kerst met de Kings

Deel 3

Josh & Luci

De Fontein

1

‘Wat moeten we met dit beest dan?’ Josh wijst naar Ed, de hyperactieve golden retriever van Scott en Soof. O shit, daar heeft niemand aan gedacht, tot nu. Over drie minuten moeten we weg. Geweldig getimed. ‘Zullen we d’r naar Iris brengen? Daar komt-ie ook vandaan, ze wil vast een paar dagen op d’r passen.’

‘Iris neemt onze taken al op zich tijdens het kerstfeest.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Die is meer in Noah aanwezig dan ze had ingepland, ze gaat er geen drukke hond bij nemen. Ze is nauwelijks thuis.’

‘En wij zijn ook niet thuis,’ zegt Eva, Oliver’s vriendin en Iris’ dochter, terwijl ze zusje Fien aankijkt. ‘Anders hadden wij op Ed kunnen passen.’

Oliver werpt een zuchtende blik op de hond, die druk is met een piepspeeltje. ‘Dus dat gaat ’m niet worden.’

‘Het asiel dan?’ oppert mijn moeder. Ze grijnst.

‘Hou je kop, ma,’ mompel ik. ‘Jongens, wat moeten we met die hond?’

Ik kijk de zitkuil rond, waar iedereen die zo meegaat zich heeft verzameld. Benjamin, kleine Ben, Oliver, Eva, Fien (de beste vriendinnen van Sophia), mijn ouders, Scotts moeder Annette, huishoudster Martha, Ivy en Josh. Toen de geruchtemolen op gang kwam en mensen erachter kwamen dat wij ons richting Schotland zouden verplaatsen voor kerst, wilden de meiden en mijn ouders acuut mee. Martha heb ik zelf gevraagd. Ben moest het busje omruilen voor een grotere variant.

‘We nemen Ed gewoon mee.’ Ivy knipt met haar vingers en de hond zit direct naast haar. Net zoals haar vader en zus heeft ze

een vreselijk goede feeling voor en met dieren. Ed luistert niet alleen naar Sophia en Josh, maar ook naar Ivy. 'Ik let wel op d'r.'

'Dan zorg jij er ook voor dat ze niet van die *fucking* boot springt, cakeje,' spreekt Josh haar streng toe.

'Jahaa,' moppert ze. Benjamin staat op.

'We moeten gaan, anders missen we de boot ook nog.'

'Mogen honden mee op de boot?' vraagt mijn vader. Benjamin knikt.

'Ja, dat mag. Iedereen zorgt voor z'n eigen bagage. Als je iets vergeet, heb je pech.'

Er ontstaat direct rumoer. Iedereen staat op en gaat zijn of haar spullen bij elkaar zoeken. Er wordt gelachen en de sfeer is op een positieve manier een beetje gespannen. Gezonde zenuwen. Deze onderneming wordt gekkenwerk, dat weten we allemaal, maar het brengt ook zoveel plezier. We zien wel waar het schip strandt. Hopelijk gewoon in Newcastle.

Josh trekt de kraag van mijn jas op. 'Kleed je goed aan, schoonheid. Het is koud in Schotland.'

Ik neem hem in me op, mijn knapperd. Met zijn dikke zwarte Northface-jas en zwarte Northface-muts is-ie net een gangster.

'Ga je met je muts op in de bus zitten?'

'Nee, maar anders vergeet ik 'm.'

Hij grijpt zijn rugzak en tilt mijn koffer en de koffer van Ivy richting de bus. Ivy volgt met haar gitaar en een rugzak, kleine Ben met een weekendtasje. Ineens vraag ik me af wie die jongen heeft helpen inpakken. Ik was het in ieder geval niet. Waarschijnlijk heeft hij alleen zijn PlayStation ingepakt.

Ed sjeest langs me heen en verdwijnt in het bos tegenover ons huis. Ik slaak een gefrustreerde zucht.

'Wie heeft het hek open laten staan en dat hysterische beest laten ontsnappen?' roep ik.

'O, sorry hoor,' grijnst mijn moeder. 'Hij rende zo met me mee naar buiten.'

‘Ed is een meisje,’ verduidelijk ik.

‘Ach niet, meisjeshonden heten geen Ed.’ Ma zet haar koffertje in de bus en klimt door de schuifdeur naar binnen.

‘Dan niet,’ mompel ik, terwijl ik om het hoekje van de bus gluur. ‘Ivy? Jij zou op Ed passen.’ Ik trek mijn puberende dochter aan haar mouw de bus weer uit. ‘Het beest zit ergens in het bos. Zonder die hond kunnen we niet gaan.’

‘Ed?’ Ze fluit schel op haar vingers. Godzijdank komt Ed direct aanhollen. ‘In de bus,’ wijst Ivy streng.

Ed springt wild de bus in. Fien en Eva beginnen hard te lachen, kleine Ben schreeuwt dat Ed moet opzouten, mijn moeder slaakt een gil en Martha roept alleen maar ‘Af! Af! Af!’

‘Nou, dit wordt dolle pret,’ zucht Benjamin. Josh grijnst schaapachtig.

‘Laat mij maar rijden,’ zegt hij.

‘Echt niet.’ Ben schudt zijn hoofd. ‘Ik. Anders hebben we nog voordat we op de snelweg rijden de politie achter ons aan.’

‘O echt, broer? Nog steeds die haat?’ Josh trekt – gespeeld geërgerd – een wenkbrauw op. ‘Ik rij beter dan jij en je weet het.’

‘Sneller, vooral.’

‘Beter.’

‘Roekelozer.’

‘Beter.’

‘Heren, we gaan. Ik rij wel.’ Ik ben al achter het stuur gedoken voordat ze er weg in hebben.

‘Mam, jij rijdt niet hoor!’ roept Ivy. ‘Dan komen we niet eens bij de boot aan.’

‘Luciana, liefde,’ zegt mijn moeder. ‘Laat Benjamin of Josh rijden, alsjeblieft.’

‘Nou ja zeg!’ Ik draai me verbouwereerd om. ‘Hebben jullie iets te klagen over mijn rijstijl? Ze-’

Jaja, stil nou maar.’ Josh tilt me uit de stoel en geeft me een

zetje. ‘Wegwezen jij.’ Hij gaat zitten en trekt het portier dicht.

‘Zullen we gaan?’ roept Oliver. ‘We staan hier al vijf minuten en die boot gaat echt niet op de chaotische familie King wachten hoor!’

‘En Seegers,’ roept kleine Ben.

‘En Van Spakenburg!’ roept Annette, ze zit naast Martha en grijnst breeduit.

Benjamin gaat snel naast Josh zitten, dus ik mag bij het zootje ongeregeld achterin. Ik controleer de voordeur nog een keer en check of alle bagage in de bus staat.

‘Josh, staat het alarm erop?’

‘Ja!’

‘Heb je alle stekkers eruit getrokken?’

‘Nee! Hoeft ook niet!’

‘Was het gas uit?’

‘*What the fuck*, Luci! We hebben al tien jaar inductie! Schiet *the fuck* op!’

‘Jeetje...’ Ik ga zuchtend zitten en duw de schuifdeur dicht. ‘Rustig maar.’

‘Haha! Jullie zijn héérlijk!’ Fien giert het uit van het lachen.

‘Ja, hilarisch,’ zegt Benjamin droog. ‘Laten we nou maar gaan.’

Josh trekt op.

‘Stóp!’ gilt Ivy, waardoor Ed keihard begint te blaffen. ‘Mijn telefoon ligt nog binnen!’

‘Ik word nu al helemaal gek!’ schreeuwt mijn moeder.

‘Ik ook!’ valt Annette haar bij. Ed blaft nog harder.

‘O! Jezus christus!’ roept pa.

‘Iedereen bek dicht!’ brult Josh. Godzijdank zijn ze allemaal stil, inclusief Ed.

‘O nee, hier is-ie.’ Ivy trekt de iPhone uit een zijvakje en houdt ’m triomfantelijk omhoog. Josh kijkt haar vernietigend aan.

‘Dom wijf!’

‘Je moeder!’ roept Ivy.

‘Dat was ook een dom wijf, ja.’

‘Josh...’ Benjamin schudt zijn hoofd. ‘Dat zeg je niet over je moeder.’

‘R.I.P., oma,’ zegt kleine Ben plechtig.

‘Zullen we even de kerstgedachte uitstralen met z’n allen?’

Mijn moeder klapt in haar handen. Ed begint weer te blaffen. Ma en Annette beginnen te zingen. ‘*We wish you a merry Christmas! We wish you a merry Christmas-*’

‘Zet alsjeblieft de radio aan!’ gilt Ivy. Ik heb nu al koppijn. Hoe konden we dit ooit een goed plan vinden?’

‘Josh?’ roept Oliver over het valse gezang van ma, Martha en Annette heen. ‘Het verkeer staat vast richting IJmuiden!’

‘Godverdomme...’ moppert Benjamin.

‘Zei jij godverdomme?’ roept Eva ongelovig. ‘Ol, je pa zei godverdomme.’

‘Doet-ie wel vaker.’ Oliver maakt een laat-maar-gaan-gebaar met zijn hand, scrolt door zijn telefoon. ‘We hebben sowieso bijna tien minuten vertraging. Josh? Gas erop!’

‘Zeg dat nou niet!’ reageert Benjamin nog, maar Josh trapt het gas in en scheurt de tuin al uit.

‘Ik ben Josh Verstappen!’ roept hij.

‘Godsamme! Kleuter!’ gilt ma. Martha en pa lachen hardop.

‘Joshua King, jij bent niet goed hoor!’ roept Annette.

‘Joshua King bestaat niet eens meer!’ antwoordt-ie bijdehand.

‘Zo krijgen we zéker heibel met juten!’ gaat Annette verder. ‘Je mag hier vijftig en jij rijdt honderdvijftig!’

‘Minstens,’ grinnikt pa.

‘Straks rij je iemand aan!’ roept ma.

‘Papa! Doe normaal!’ schreeuwt Ivy. ‘Ik schaam me dood voor

jou! We lijken wel een op hol geslagen debielenbus!’

Iedereen moet lachen, wat niet Ivy’s bedoeling was dus ze wordt er nog bozer van. Ed blaft en springt door het korte gangpad wild over de tassen heen.

‘Je zet je smerige poot ín mijn tas!’ roept Fien. ‘Ga weg, Ed!’

‘Ik word misselijk!’ roept Ivy. ‘Papa!’

‘Stel je niet aan!’ roept hij terug, terwijl hij keihard *Jingle Bell Rock* aanzet.

‘Je reed door rood,’ mompelt Oliver duffig aan de andere kant van het gangpad.

Eva schatert het uit. ‘Straks liggen we met kerst allemaal op de intensive care. Ook gezellig!’

Benjamin draait zich om en kijkt me met een veelzeggende blik aan, daarna richt hij zich tot Josh.

‘Broer, in Schotland rij ik.’

‘*No way.*’

Ed blaft naar mijn moeder, die iets van een koekje uit haar tas trekt.

‘Ga weg, stinkie,’ zegt ze.

‘Ed, hou eens je smoel!’ mokt Ivy chagrijnig.

Ik pak mijn Bose-koptelefoon met noisecancelling uit m’n handtas. Ik kies voor *Auld Lang Syne* van The Cast, omdat dat het liedje is dat Sophia in mijn levensechte droom aan het zingen was. Het is heerlijk om te genieten van de zachte klanken van het liedje en het lawaai in de bus buiten te sluiten. Het is mijn eigen familie, daar ben ik me van bewust, maar zodra ik niet meer de luidste persoon in de ruimte ben, dan is er pas écht veel kabaal en dat trek ik niet. Als ik nog bijna drie kwartier in deze takkeherrie moet zitten, kun je me opvegen nog voordat we de boot op rijden.

Dit is het derde deel in de serie Kerst met de Kings.

E-book november 2021

Copyright © 2021 Olivia Lewis

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagontwerp en -illustratie De Weijer Design, Baarn

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 5997 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6000 4

NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.

Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.